

архимандрит Андреј (Конанос)
КАКО СЕ ИЗБОРИТИ СА ЗАБРИНУТОШЋУ

Твој проблем је у томе што је код тебе све у реду али ти то не схваташ, не радујеш се томе, сам тражиш повод и разлог за бригу. Размишљаш шта ће се догодити након испита, шта ће бити са тобом за неколико година, ко ће се о теби бринути када остариш, шта ће се догодити након твоје смрти, како ће живети твоја деца, како ћеш поделити наследство. Али, реци ми нешто: да ли се то сада догађа?

Уколико би ти могао да осетиш да је сваки секунд твог живота дар који ти сада даје Господ, тада би се бринуо о сваком проблему само једном. Када, питаш ме ти? Наравно, онда када се проблем појави.

А шта радиш сада? Непрестано бринеш док ситуација о којој размишљаш, на крају крајева, може и да се не догоди. Схвати, бринеш се и кидаш много више него што би Господ то желео.

Бог допушта да се сусретнемо са болом, међутим, забринутост представља нашу сопствену глупост, наше безумље. Забринутост је лаж коју сами стварамо, са којом живимо и која нас кида.

Бол је спасавајући, у животу је потребно да прођемо кроз страдања, тешке тренутке, болести и то је оно што ће те одвести у рај. Господ допушта бол да би ти дао радост. Ону праву радост коју смо изгубили због болесних уживања, задовољавања сопственог егоизма и сада једино кроз страдања и бол можемо да се приближимо Богу. Међутим, бригу Господ није створио. Забринутост не представља

онај стваралачки бол који нас избавља, који нам Господ шаље и допушта да га преживимо. Забринутост је мучно стање које смо сами себи смислили, захваљујући којој старимо пре времена, кидамо себе и друге. Пробај, натерај свој ум да ради, задржи своје фантазије, оне су криве за све сценарије које измишљаш сликајући у својој глави догађаје који се још нису догодили.

Биће земљотрес, говоре неки. И научници не могу да кажу када ће се то догодити јер ни они не знају тачно. Када ће се то догодити, за пет недеља или пет месеци? По целој Грчкој се прича о томе да се не сме спавати у кућама, под кровом, јер може да се догоди током ноћи. Сви чекају. Чекају и боје се. Паника која се појавила због земљотреса на крају може довести до погубнијих последица од самог земљотреса.

Све ово се догађа јер немамо истинску веру. Ако стварно верујеш у Бога онда те неће мучити брига о ономе што се може догодити сутра или прекосутра.

Оно што ти је неопходно да знаш, Господ ти је већ рекао. Рекао не само о ономе шта ће се догодити сутра, већ и шта ће бити када наступи крај света, о Другом доласку, учинио све да се ти не бринеш и да знаш да постоји Царство Божије које те, надам се, очекује; знаш да постоји и место пребивања далеко од Бога – место које се зове пакао. Господ ти је рекао оно што је потребно и корисно, а за друго ти није потребно да знаш.

манастир Подмаине - храм Успења Пресвете Богородице
са благословом игумана јеромонаха Рафаила

ВАСКРСЕЊЕ

ОСМА НЕДЕЉА ПО ДУХОВИМА

*свештих Ошата шесті Васељенских Сабора
свешта великомученица Марина,
свешти седмочисленици словенски*

Мтш. 14, 14 - 22, зч. 58; Јн. 17, 1 - 13, зч. 56;

1 Кор. 1, 10 - 18, зач. 124; Јевр. 13, 7 - 16, зч. 334.

свешти љраведни Јован Кронштатски

ПРОПОВЕД НА 8. НЕДЕЉУ ПО ДУХОВИМА

Вољена браћо и сестре, да-нашње Јеванђеље нам говори о Божијем милосрђу према људима и његовој божанској и свемогућој сили – говори заправо о исцељењу многих болесних и чудесном храњењу пет хиљада људи чудесним умножењем пет малих хлебова и две рибе.

Оно нас учи тој истини, да је Господ Исус Христос творац свега, дародавац живота, наш душевни и телесни лекар и хранитељ. Он је у изобиљу стварао и ствара свакојаке плодове земаљске за нашу храну и наслађивање, Он шаље кишу са неба, рану и касну; Он грми на небу и застрашујуће га осијава муњама, Он изводи ветрове из скровишта својих, јер у *Њему живимо, крећемо се и јесмо* (Дап. 17, 28.). Зато, вољена браћо и сестре, користећи се свакодневно различитим даровима Божијим, благодаримо Богу за њих и за тако велику љубав према нама и тако богати Промисао платимо му љу-

бављу, по мери његовог милосрђа према нама, будимо милосрдни према нашим ближњима. Уколико будемо тако поступали, земља неће престати да нам у изобиљу доноси сваковрсне плодове, јер по мери плодова наше љубави према Богу и добрих дела и и земља ће се испунити плодовима и неће бити неродних година ни глади ни превелике скупости свих потреба. Ако пак, будемо немилостиви и сурови тада ће и земља под нашим ногама бити сурова и неће давати плода.

Браћо и сестре, Господ од нас не захтева ништа више осим испуњавања његове свете воље и наше међусобне љубави. Шта је потребно од нас Свеизобилноме и Свеблаженоме? Ништа. Погледајте само какво дирљиво страдање Господ пројављује према народу који му у огромном броју долази да чује његову слатку и живототворну реч и да се исцељу-

email: kontakt@manastirpodmaine.org
интернет презентација: manastirpodmaine.org

Хоћеш ли слободу, онда покушај прво ослободити се себе самог. Ако је у погледу знања важило као врховно правило: познај себе самог – то у погледу морала важи као врховно правило: ослободи се себе самог!

Хоћеш ли да дођеш до слободе револуцијом, онда подигни револуцију прво против себе самог и увидећеш да су све друге револуције излишне.

Хоћеш ли да дођеш до слободе ратом, онда поведи прво рат против себе самог, па ако овај рат успешно окончаш, увидећеш да су сви други ратови сувишни.

Велиш да хоћеш слободу? Онда мораш стати уз Бога против себе и против света. Прво против себе, јер у теби је и главно бојиште против света. Ако победиш свет ту, у себи, на главном бојишту, победио си га на свим линијама. Ако га пак победиш на свим линијама, а не победиш га у себи, он ће остати непобеђен у својој главној тврђави.

Ако не победиш себе, ти ћеш свима осталим напорима успети једино да ускачеш из једне тамнице у другу, из једног кавеза у други. Слобода друштвена и слобода национална, и слобода државна и слобода интернационална, без ослобођења од себе самог, само су заводљива и лажљива имена разних тамница, разноликих кавеза.

Ослободи се себе самог и бићеш ван свих тамница и свих кавеза.
свѣти влади́ка Николај

је од својих болести! Видевши мноштво народа, приповеда Јеванђелист, Господ се сажалио над њима и исцелио болесне међу њима. Не учи ли нас Он овим састрадавању и милосрђу једних према другима? Управо дако. Он нам собом пружа пример сваке врлине: *Јер сам вам дао њимјер да, као што ја учиних вама, и ви чинише, ѿвори Господ, свакако у границама могућности (Јн. 13, 15.).* Ви не можете исцелити некога? Али можете пројавити саосећање према болесноме, посетити га, утешити га својом љубављу, помоћи му, чиме и како можете. Или можете нахранити гладног, напојити жеднога, оденути нагога, или му купити неку одећу, обућу и остало...

Још нас данашње Јеванђеље поучава да се не колебамо да уделимо ближњем, по својој моћи, макар и мало, јер је и то мало Господ моћан да умножи, тако да *ко даје сиромаху, неће му недостигајати* (Приче. 28, 27). Апостоли су имали само пет хлебова и две рибе и помишљали да није разумно делити тако незнатну количину на тако велики народ. А та незнатна количина постала је велико мноштво: сви су јели и наситили се и остало је четрдесет пута више него што је било.

Не понавља ли се исто чудо и са милостивим људима? И то веома често. По мери давања и њима Господ даје десет, двадесет и стотину пута више. *Веран је*

Господ у свим речима својим (Пс. 44, 13).

Али данашње Јеванђеље нас нарочито поучава томе да је наш истински хлеб, хлеб не овог привременог, већ вечног живота, Господ Исус Христос и да ми треба да се побринемо не само за трулежну храну, већ много више за нетрулежну, која души даје вечни живот – заправо за Причешће пречистим Телом и Крвљу Христовом, слушање и читање Речи Божије – које јесте духовна храна наших душа, молитву која освећује душу и насићује је благодаћу.

Бог мрзи човекову самоувереност, а ништа тако не жели да види у њему као искрено сазнање сопственог ништавила и дубоко уверење и осећање да свако добро у нама, нашој природи и нашем животу долази једино од Њега као Извора сваког добра и да од нас не може доћи ништа што би стварно било добро: ни добра мисао, ни добро дело. Зато се Бог и стара да то небеско семе засади у срцу оних које воли те побуђује у њима расположење да не цене себе и утврђује у њима уверење да се не смеју уздати у себе. Некада Он то чини путем благодати и неким унутрашњим озарењем, некада спољашњим ударима и страдањима, понекад неочекиваним и скоро неодољивим искушењима, а по који пут чини то и на друге, за нас не увек разумљиве начине.

Свѣти Никодим Свѣтогорац.

Када је народ, након чудесног насићења почео да иде за Исусом, са намером да се опет и опет наједе чудесним оброком, тада их је Господ прекорео, рекавши: *не тражише ме што сте знамења видјели, него што сте хлеба јели и наситили се. Трудише се не за јело које ѡпролази, него за јело које остаје за животи вјечни, које ће вам дати Син Човјечији. Заиста, заиста вам кажем: Оштац мој даје вам истинити хлеб са неба. Јер хлеб је Божији онај који силази с*

неба и даје животи свијетли. Ја сам хлеб животи: који мени долази неће оладњети, и који у мене вјерује неће никад ожедњети. (Јн. 6, 26 – 27, 32 – 33, 35). Земаљска, трулежна храна, оснажује једино тело, а не бесмртну душу. Апостол говори: *Добро је благодатју утврђивати срце, а не јелима, од којих не имаше користити они који су у њима уживали (Јевр. 13, 9).*

Храна је за шрбух и шрбух је за храну, али ће Бој и једно и друго уништити (1Кор. 6, 13). Дакле браћо и сестре, старајући се о телесној храни, више се побринимо

око духовне хране, којом се храни наша бесмртна душа – око причешћа Телом и Крвљу Христовом, око слушања и читања Речи Божије, око заједничке и личне молитве. Нека ми тело твоје свето буде хлеб вечног живота, многомилосрдни Господе, и часна крв твоја на исцељење многобројних слабости (канон пре светог Причешћа, песма 1, тропар 1). Амин.